

מסכת נדה

פרק ד

א. בנות כותים, נדות מעריסות. והכותים מטמאים משכב תחתון כעליון, מפני שהן בועלי נדות, והן יושבות על כל דם ודם. ואין חיבין עליה על ביאת מקדש, ואין שורפין עליהם את התרומה, מפני שטמאתן ספק:

ב. בנות צדוקין, בזמן שנהגו ללכת בדרך אבותיהן, הרי הן ככותיות. פרשו ללכת בדרך ישראל, הרי הן כישאאליה. רבי יוסי אומר, לעולם הן כישאאליה, עד שיפרשו ללכת בדרך אבותיהן:

ג. דם נכרית ודם טהרה של מצרעת, בית שמאי מטמאים. ובית הלל אומרים, כרקה וכמימי רגליה. דם יולדת שלא טבלה, בית שמאי אומרים, כרקה וכמימי רגליה. ובית הלל אומרים, מטמא לח ויבש. ומודים ביולדת בזוב, שהיא מטמאה לח ויבש:

ד. המקשה, נדה. קושטה שלשה ימים בתוך אחד עשר יום ושפטה מעת לעת וילדה, הרי זו יולדת בזוב, דברי רבי אליעזר. רבי

יהושע אומר, לילה ויום, כלילי שבת ויוםו. ששפטה מן הצער,
ולא מן הדם:

ה. כמה הוא קשוי. רבי מאיר אומר, אכלו ארבעים וחמשים
יום. רבי יהודה אומר, דיה חדשה. רבי יוסי ורבי שמעון אומרים,
אין קשוי יותר משתי שבתות:

ו. המקנשה בתוך שמונים של נקבה, כל דמים שהיא רואה,
טהורים, עד שיצא הולד. ורבי אליעזר מטמא. אמרו לו לרבי
אליעזר, ומה במקום שהחמיר בדם השפי, הקל בדם הקנשי, מקום
שהקל בדם השפי, אינו דין שנקל בדם הקנשי. אמר להן, דיו לבא
מן הדין להיות כנודון, ממה הקל עליה, מטמאת זיבה, אבל טמאה
טמאת נדה:

ז. כל אחד עשר יום בחזקת טהרה. ישבה לה ולא בדקה, שגגה,
נאנסה, הזידה ולא בדקה, טהורה. הגיע שעת וסתה ולא בדקה,
הרי זו טמאה. רבי מאיר אומר, אם היתה במחבא והגיע שעת
וסתה, ולא בדקה, הרי זו טהורה, מפני שחרדה מסלקת את
הדמים. אבל ימי הזב והזבה ושומרת יום כנגד יום, הרי אלו
בחזקת טמאה:

